Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 113 407 van 6 november 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **X**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 10 augustus 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 juli 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 september 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 oktober 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. DEPOVERE en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 25 april 2013 en heeft zich vluchteling verklaard op 26 april 2013.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 3 mei 2013 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 6 juni 2013.

1.3. Op 12 juli 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

*"**A. Feitenrelaas***
U, R.(…) W.(..), verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pashtoun origine te zijn. U werd geboren in 1987 in het dorp Ibrahimkhel nabij Maidan Shar stad in de provincie Maidan Wardak. Op vijfjarige leeftijd verhuisde u met uw familie naar de wijk Kampani in Kabul stad, waar u ook woonde tot aan uw vertrek uit Afghanistan. U bent niet gehuwd en heeft geen kinderen. U kwam alleen naar België. Uw beide ouders en ook uw broer verblijven op dit moment nog in Kampani in Kabul stad.
U hebt Afghanistan verlaten omwille van problemen met de taliban en met Hezb-e Islami naar aanleiding van uw intentie om als tolk te beginnen werken voor de Amerikaanse en Britse troepen in de provincie Helmand en omwille van uw werkzaamheden voor de humanitaire ontwikkelingsorganisatie HOLD (Humanitarian Organisation for Local Development) in Wardak.
In 2010 legde u examens af in Camp Phoenix (Camp Afsouter) om te kunnen gaan tolken voor de Amerikaanse troepen. De procedure en het examen namen ongeveer een maand tijd in beslag. U was geslaagd en u kon vertrekken naar de provincie Helmand om te beginnen werken. Tijdens die maand verkreeg u echter een telefonische bedreiging vanwege de taliban. U werd gewaarschuwd dit werk voor de ongelovige Amerikanen niet te doen maar tegen hen te strijden in jihad. U annuleerde dan ook uw vertrek naar Helmand. Ongeveer tien tot elf maanden later volgde u een gelijkaardige procedure en legde u opnieuw examens af in het Britse Camp Souter om vertaalwerk te gaan doen voor de buitenlandse troepen. Ditmaal duurde de procedure ongeveer twee weken en ook nu werd u bedreigd door de taliban, u verkreeg een brief van hen. U zette de procedure dan ook stop in Camp Souter. Ongeveer vijf maanden voor uw vertrek uit Afghanistan vond u via het internet een job bij de humanitaire ontwikkelingsorganisatie HOLD in Wardak. Tijdens uw werk daar verkreeg u een dreigbrief van Hezb-e Islami met daarin opnieuw de boodschap dat u diende te stoppen met uw werk voor de buitenlanders. Eén tot twee weken nadat u deze brief verkreeg werd er bij de ingangspoort van de organisatie een bom gevonden, maar deze werd ontmijnd voordat ze kon ontploffen. Enkele dagen later werd u op straat tegengehouden door drie onbekende mannen met bedekte gezichten. U werd bedreigd met een wapen en er werd u gezegd dat u diende te rapporteren aan hen over de bewegingen van de Amerikanen als zij de organisatie bezochten. Uit angst voor uw leven stemde u toe op dat moment. Gedurende een week ging u vervolgens niet werken. Tijdens die week werd uw broer echter ook tegengehouden op straat in jullie wijk Kampani. Hij werd geslagen en ze wilden hem ontvoeren, maar hij schreeuwde zo hard dat omstaanders het hoorden en dat de drie onbekende mannen wegvluchtten. Uw broer werd dan naar het ziekenhuis gebracht. Deze onbekende mensen zeiden uw broer dat u hen had verraden en dat de gen voor u nog veel erger zouden zijn als ze u zouden vinden. U besprak uw situatie met uw vader en hij regelde een smokkelaar voor u zodat u het land kon verlaten.
U ontvluchtte Afghanistan in het begin van 2013. U kwam in België aan op 25 april 2013 en vroeg de daaropvolgende dag asiel aan.
Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u vervolging vanwege de taliban en vanwege Hezb-e Islami. U vreest hierbij voor uw leven.
Ter ondersteuning van uw identiteit en asielaanvraag legt u volgende documenten voor op de dag van uw interview bij het CGVS: uw 'taskara' (Afghaans identiteitsbewijs), uw diploma van Business Administration, een certificaat van een cursus Engels, een document van Camp Phoenix, een certificaat van uw werk bij HOLD, een brief ter bevestiging van uw problemen van de mensen uit uw dorp en omgeving, een dreigbrief van de taliban, een dreigbrief van Hezb-e Islami, twee foto's van uw broer, een map met algemene informatie over de organisatie HOLD, tien kopieën van foto's van uw werk bij HOLD en uw Kabul Bankkaart. Op 24 juni 2013 brengt u volgende documenten nog binnen: uw ID kaart van HOLD, een kopie van één bladzijde uit de paspoort van uw broer, de taskara van uw broer en de originele foto's waarvan u eerder de kopieën voorlegde.
B. Motivering
Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-Generaal voor de vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aangetoond heeft.
De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch voor de status van subsidiair beschermde is omdat de activiteiten en werkzaamheden die u verklaart te hebben gedaan in Afghanistan en de problemen die u hierdoor zou verkregen hebben met de taliban en met Hezb-e Islami, dewelke ook de rechtstreekse aanleiding waren voor uw vlucht en asielaanvraag in België, niet overtuigend, op tal van punten niet aannemelijk en bijgevolg niet geloofwaardig zijn om een doelgerichte en persoonlijke vrees voor vervolging aan te tonen bij een huidige terugkeer naar Afghanistan.

In eerste instantie zijn er uw verklaringen over uw activiteiten voor de buitenlandse troepen en uw werkzaamheden voor de organisatie HOLD, die de directe aanleiding zouden hebben gegeven voor uw problemen met de taliban en met Hezb-e Islami. Op tal van punten komen uw verklaringen hieromtrent vaag, vreemd en weinig logisch, incoherent en tegenstrijdig over, waardoor het feit of u deze door u beweerde activiteiten en werkzaamheden werkelijk heeft uitgevoerd al vanaf het begin zeer sterk in twijfel wordt getrokken.
Om te beginnen zijn er uw verklaringen over Camp Phoenix (wat u ook benoemt met de naam Camp Afsouter) en Camp Souter, waar u de procedure zou gevolgd hebben en ook het examen zou afgelegd hebben om als tolk te kunnen beginnen werken voor de buitenlandse troepen in de provincie Helmand. Op basis van de verklaringen die u hierover aflegt en de documenten die u hiervan voorlegt, toont u niet op voldoende overtuigende wijze aan dat u zelf effectief deze procedure gevolgd heeft en het examen heeft afgelegd in beide kampen. Zo kan u hieromtrent slechts één document voorleggen, een papier dat u zou hebben gekregen nadat u geslaagd was voor het examen en waarmee u dan naar Helmand zou kunnen vertrekken om met het vertaalwerk te starten (CGVS, p. 4). Over dit document kan kort gezegd worden dat het hier gewoon om een algemeen papier gaat waar nergens uw naam of enige persoonlijke identificatie van u op vermeld staat. Wanneer u hiernaar gevraagd wordt dan geeft u een eerder ontwijkend en weinig zeggend antwoord dat je voor die informatie op internet kan kijken en dat als je slaagt voor het examen dat de datum van vertrek en je bestemming er dan op worden vermeld. U kreeg deze informatie van een andere jongen, u bent er niet geweest dus u weet het niet exact (CGVS, p. 4). Met deze verklaring bevestigt u meteen hetgeen waarvan ook uw verdere verklaringen de indruk geven, namelijk het feit dat niet u zelf maar naar alle waarschijnlijkheid iemand die u kent deze procedure in beide kampen heeft doorlopen om dan vervolgens te gaan tolken bij de buitenlandse troepen en dat u deze informatie heeft verkregen via deze persoon. U kan immers niet op afdoende wijze aantonen, noch met uw verklaringen, noch met enige documenten of foto's dat u zelf de procedure in Camp Phoenix en Camp Souter gevolgd heeft en de examens afgelegd heeft. Als u nog een keer de vraag gesteld wordt waarom er niets van persoonlijke identificatie vermeld staat op dit papier dat u zou verkregen hebben voor uw vertrek naar Helmand dan ontwijkt u opnieuw de vraag en kan u alleen maar zeggen dat dit een origineel document is gemaakt door Camp Phoenix, dat het niet kan nagemaakt worden en dat na de levering hiervan jullie vlucht werd geregeld (CGVS, p. 4). Het feit dat uw naam of identificatie hier nergens op vermeld staat wijst er dus op dat dit papier van eender wie kan zijn en als u deze vraag nog een laatste keer gesteld wordt, dan is het enige wat u kan zeggen dat het een groot kamp is en dat je de info daar kan krijgen (CGVS, p. 4). Als u dan verder gevraagd wordt naar het moment waarop u dit papier gekregen heeft en wanneer u naar Helmand zou vertrekken, dan ontwijkt u de vraag opnieuw door te stellen dat de datum erop vermeld staat (CGVS, p. 5). Als u nog een keer gevraagd wordt dit moment in de tijd van het jaar te situeren, dan kan u alleen maar zeggen dat het in 2010 was, meer precies weet u het niet meer (CGVS, p. 5). Als u dan toch gevraagd wordt te proberen dit moment in 2010 iets concreter te situeren, het is tot slot toch nog niet zolang geleden, dan stelt u dat het de tiende of elfde maand moet geweest zijn (CGVS, p. 5). Op het papier staat echter vermeld dat u het kreeg in augustus, wat dus de achtste maand is. Als u dan later tijdens het interview gevraagd wordt wanneer u juist deze procedure volgde bij Camp Phoenix (Camp Afsouter), dan kan u opnieuw alleen maar zeggen dat het in 2010 ergens was, u herinnert het zich niet zo goed meer en benadrukt opnieuw dat het op het papier staat dat u heeft voorgelegd (CGVS, p. 12). Vervolgens wordt u dan gevraagd hoelang deze procedure in Camp Phoenix dan in beslag nam en u stelt dat het in het totaal een maand was (CGVS, p. 12). In uw eerste interview bij DVZ (Dienst Vreemdelingenzaken) vertelde u echter dat deze procedure ongeveer twee maanden duurde (zie vragenlijst CGVS ingevuld bij DVZ, p. 4 nr. 5) en wanneer u met deze incoherentie geconfronteerd wordt, stelt u gewoon dat het één maand was (CGVS, p. 12). Ook wanneer u het examen deed kan u zich niet meer precies herinneren dan dat het ergens in 2010 was en eveneens waarover dat examen dan concreet ging blijft u eerder vaag (CGVS, p. 12). Ze zouden jullie gewoon gevraagd hebben jullie voor te stellen en dan een zin te vertalen en dan werden jullie aan de kant gezet, dat is alles dat u daarover kan vertellen (CGVS, p. 12). Als u dan tot slot een laatste keer gevraagd wordt of u uw verklaringen hierover kan ondersteunen met enig persoonlijk document of met foto's omdat het enige wat u hier toont een algemeen formulier is zonder enige persoonlijke identificatie, dan stelt u dat u eventueel wel documenten kan laten overbrengen hierover (CGVS, p. 13). Als u dan gevraagd wordt waarom u dat dan niet eerder gedaan heeft, aangezien u uw familie toch reeds voordien contacteerde om documenten op te sturen -namelijk de documenten die u voorlegt tijdens het interview op het CGVS- dan stelt u dat u een bevestigingsbrief zal laten opsturen en zal brengen. Ongeveer twee weken na uw interview op het CGVS, op 24 juni 2013, bracht u inderdaad nog enkele documenten binnen, maar daar was echter niets bij in verband met deze procedures die u volgde in Camp Phoenix (Afsouter) en later in Camp Souter. U zou geen certificaat gekregen hebben voor het volgen van deze procedures en u heeft er ook geen enkele foto van (CGVS, p. 13). Tijdens een verdere vraag die u dan gesteld wordt over de procedure bij Camp Souter vertelt u dan dat als je stierf

tijdens de procedure dat ze dan geld betaalden aan je familie in Camp Souter maar dat ze dat niet deden in het Britse Camp Afsouter (CGVS, p. 13). Hier stelt u dus plots dat Camp Afsouter Brits is terwijl u aan het begin van het interview vertelde dat Camp Afsouter Amerikaans was en dat Camp Souter Brits was (CGVS, p. 3). Wanneer u hier dan op gewezen wordt dan corrigeert u zich en stelt u dat Camp Souter inderdaad het Britse is (CGVS, p. 13). Bovendien kan hierbij ook nog opgemerkt worden dat u bij uw eerste interview bij DVZ helemaal niets vermeld heeft over Camp Afsouter en Camp Souter, maar dat u het gewoon algemeen over Camp Phoenix had. De cumulatie van al deze vage, vreemde en incoherente elementen in uw verklaringen over deze procedures die u zou gevolgd hebben in beide kampen en de examens die u daarna zou afgelegd hebben, stellen zeer ernstige vragen bij de waarachtigheid van wat u hierover vertelt en trekken het feit of u persoonlijk dit ook werkelijk gedaan heeft op fundamentele wijze in twijfel.

Ten tweede zijn er dan uw verklaringen over uw werkzaamheden bij de organisatie HOLD (Humanitarian Organisation for Local Development) in Wardak. Hier kan eigenlijk dezelfde opmerking gemaakt worden als in voorgaande paragraaf. Noch op basis van uw verklaringen, noch op basis van de documenten die u voorlegt toont u op afdoende wijze aan dat u effectief persoonlijk gewerkt heeft voor deze organisatie. Opnieuw rijst hier dezelfde indruk, dat u iemand kent die voor deze organisatie werkt of gewerkt heeft en dat u via deze persoon wat informatie heeft kunnen verkrijgen. In uw verklaringen over deze werkzaamheden overstijgt immers uw kennis niet de basiskennis die eender wie, die daar iemand kent, over deze organisatie zou kunnen hebben. U vertelt dat jullie soms op missie gingen en dat er dan soms ook verantwoordelijken van de regering meegingen, maar als u dan gevraagd wordt wie dat dan concreet waren die meegingen dan kan u alleen maar zeggen dat het gewoon personeel was van het politiehoofdkantoor van de veiligheid (CGVS, p. 8). Indien u werkelijk mee aanwezig was op deze missies dan zou toch van u verwacht kunnen worden dat u concreet kon zeggen wie deze mensen dan waren die jullie vergezelden. Verder wordt u dan gevraagd naar wanneer precies u begon te werken voor deze organisatie HOLD en ook dat zou u zich niet meer zo goed herinneren, u kan alleen zeggen dat u er de vijf laatste maanden voor uw vertrek werkte (CGVS, p. 8). Het feit dat u dit helemaal niet meer kan plaatsen in de tijd komt toch eerder onlogisch over aangezien dit het werk was dat u verklaart te hebben gedaan net voor uw vertrek uit Afghanistan. Als u dan gevraagd wordt hoelang het was nadat u de procedure bij Camp Souter had stop gezet dat u met uw werk voor HOLD begon, dan stelt u opnieuw dat niet meer juist te weten (CGVS, p. 15). Tijdens uw eerste interview bij DVZ wist u dit echter wel zeer goed te situeren en vertelde u zelf dat u het werk bij HOLD vond twee jaar nadat u uw vertrek naar Helmand had geannuleerd (zie vragenlijst CGVS ingevuld bij DVZ, p. 4 nr. 5). Wanneer u hiermee dan geconfronteerd wordt, dan kan u alleen maar stellen dat u dat niet zou gezegd hebben (CGVS, p. 15). Ook op de vragen over uw sollicitatie en aanwerving bij deze organisatie HOLD blijven uw antwoorden eerder vaag en algemeen (CGVS, p. 9) en wanneer u gevraagd wordt naar een concrete functie/taakomschrijving van hoe een doorsnee dag er voor u uitzag, dan kan u alleen maar zeggen dat u eerst als local support staff werkte en later dan als monitor, meer heeft u hierover niet te vertellen (CGVS, p. 9). En opnieuw kan u tijdens het interview op het CGVS niets van officiële documenten voorleggen met uw naam of identificatie erop die werkelijk aantonen dat u persoonlijk effectief gewerkt heeft voor deze organisatie HOLD. U legt een soort certificaat voor dat zou opgesteld zijn door het hoofd van uw kantoor en dat zou bevestigen dat u voor deze organisatie werkte (CGVS, p. 5). U verklaart daarbij dat dit document werd opgesteld na uw eerste interview hier bij DVZ (CGVS, p. 5), wat het meteen dan ook al een eerder gesolliciteerd karakter verschaft. En verder gaat het hier om een louter handgeschreven document met twee vage stempels erop die zeer onduidelijk en nauwelijks leesbaar zijn. Aangezien u even tevoren verklaarde dat de organisatie HOLD een officiële organisatie is die humanitaire hulp verleent aan vluchtelingen en die financieel volledig wordt ondersteund door UNHCR (CGVS, p. 8), komt een dergelijk document ter bevestiging van uw werkzaamheden toch zeer onprofessioneel en weinig overtuigend over. Dit document bevat niets van officiële hoofding van de organisatie of een stempel, eigenlijk kan dit door eender wie voor u geschreven en ondertekend zijn. Verder legt u dan nog een map voor met nog niet ingevulde voorbeeldformulieren die jullie zouden gebruikt hebben tijdens de missies en met een powerpoint presentatie die algemeen uitlegt waar de organisatie voor staat en wat jullie programma's zijn (CGVS, p. 6). Met deze map toont u opnieuw op geen enkele wijze uw persoonlijke tewerkstelling aan bij HOLD. Het gaat hier om louter zeer algemene informatie en voorbeeldformulieren met nergens een identificatie of vermelding van u persoonlijk. U kan deze documenten gewoon via iemand die u kent of naar alle waarschijnlijkheid zelfs via internet verkregen hebben. Wanneer u hier bijvoorbeeld gevraagd wordt een afkorting te verduidelijken op deze papieren, die u zogenaamd zelf veelvuldig zou moeten invullen, dan slaat u ook de bal mis en vertaalt u IDP's als Internal Departure Persons in plaats van Internal Displaced Persons (CGVS, p. 6), wat wel duidelijk vermeld staat op één van de volgende formulieren. Sommige van de formulieren die u voorlegt in deze map zijn bovendien gedateerd op 22 juli 2010, terwijl u stelt daar gewerkt te hebben de laatste vijf maanden voor uw vertrek, wat dus einde 2012-begin 2013 moet

geweest zijn. Tot slot legt u dan tijdens het interview op het CGVS enkele kopieën voor van foto's van tijdens uw werk voor HOLD. Deze foto's kunnen echter eender waar voor een gebouw of voor een auto van UNHCR genomen zijn, zoals u zegt (CGVS, p. 6). De personen die u als uw collega's aanduidt op de foto's kunnen eender wie zijn. De foto's waarop u staat afgebeeld in een labo kunnen evengoed genomen zijn binnen een heel andere context, waarin u bijvoorbeeld een vriend bezocht die in een labo werkt. Met deze foto's toont u niet op afdoende wijze uw persoonlijke tewerkstelling aan bij deze organisatie HOLD. Wanneer u dan tijdens het interview gevraagd wordt of u niets van persoonlijke documenten kan voorleggen van uw tewerkstelling bij HOLD, zoals bijvoorbeeld een badge of iets dergelijks, dan stelt u dat u wel een badge had maar dat jullie deze een week voor uw vertrek dienden af te geven voor formaliteiten aangaande het verkrijgen van een telefoonkaart (CGVS, p. 10). En u voegt daaraan toe dat het beleid van de organisatie luidt dat als je daar vertrekt dat ze je badge dan niet meer teruggeven, dat ze deze ID kaart dan bevriezen en alleen een certificaat afleveren (CGVS, p. 10). Het certificaat dat u toont ziet er echter helemaal niet officieel uit, zoals reeds werd aangehaald in voorgaande argumentatie en bovendien zegt u dat ze dat dan geven maar u verklaarde even tevoren dat uw vader daar specifiek is naar moeten gaan vragen na uw vertrek (CGVS, p. 5). U zou ook wel een contract getekend hebben maar ook dat zou bevroren zijn door de organisatie bij uw vertrek en kon u dus niet meenemen (CGVS, p. 10). Ongeveer twee weken na het interview bij het CGVS, op 24 juni 2013, legt u dan plots wel een badge/ID kaart voor van uw werk bij HOLD. Dit hoewel u tijdens het interview duidelijk verklaarde dat dit niet mogelijk was omdat de organisatie dit zou bevriezen en zou bijhouden na vertrek (CGVS, p. 10). De waarachtigheid en authenticiteit van deze badge worden dan ook al meteen in vraag gesteld. Bovendien ziet deze badge er eerder artificieel uit en deze vaststelling wordt nog bevestigd door het feit dat er een schrijffout op vermeld staat. HOLD wordt voluit weergegeven als Humanitarian Organisation for Local Developmen, waarbij de 't' van Development ontbreekt. Aangezien het hier, volgens uw verklaringen, gaat om een organisatie die verbonden is aan UNHCR kan toch wel enige professionaliteit verwacht worden en komt het dan ook zeer weinig plausibel over dat op de badge voor de medewerkers een dergelijke spellingsfout over het hoofd wordt gezien. Bovendien wordt bij 'date of issue' op de kaart 1 juli 2012 vermeld, terwijl u in uw verklaringen tijdens het interview bij het CGVS stelde dat u vijf maanden voor uw vertrek -in februari 2013- voor deze organisatie begon te werken en dat het toen herfst was (CGVS, p. 8). De cumulatie van al deze incoherente, vage, zeer vreemde en weinig logische, weinig overtuigende en weinig aannemelijke elementen in uw verklaringen over uw werkzaamheden bij de organisatie HOLD ondermijnen op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van wat u hierover vertelt. Op basis van voorgaande verklaringen toont u noch uw deelname aan de procedures en examens in Camp Phoenix en Camp Souter, als uw werkzaamheden voor de organisatie HOLD aan.

In tweede instantie zijn er dan uw verklaringen over de problemen die u zou verkregen hebben met de taliban en met Hezb-e Islami naar aanleiding van uw intentie om te gaan werken als tolk voor de buitenlandse troepen in Helmand en naar aanleiding van uw werk voor de organisatie HOLD. In navolging van voorgaande argumentatie, waarin duidelijk geen geloof wordt gehecht aan deze door uw beweerde intentie en werkzaamheden, bevestigen de volgende vaststellingen betreffende nog enkele vreemde, vage en incoherente elementen dan ook bijkomend de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen.

Een eerste element dat hierbij kan aangehaald worden heeft betrekking op de bedreigingen die u zou verkregen hebben vanwege de taliban. In uw eerste interview bij DVZ vertelde u dat u begin 2010 voor uw vertrek naar Helmand telefonisch bedreigd werd door de taliban uit uw dorp en dat u één week later ook een dreigbrief ontving van deze taliban waardoor u uit vrees uw vertrek naar Helmand annuleerde (zie vragenlijst CGVS ingevuld bij DVZ, p. 4 nr. 5). Tijdens uw interview op het CGVS stelt u dan plots dat u tien tot elf maanden nadat u geslaagd was voor het examen in Camp Phoenix (Afsouter) naar het Britse Camp Souter ging en dat u na twee weken daar de procedure gevolgd te hebben dan pas de dreigbrief verkreeg van de taliban (CGVS, p. 14). Wanneer u dan geconfronteerd wordt met deze incoherentie in uw verklaringen kan u alleen maar zeggen dat dat een vergissing moet zijn, dat u iets anders zou gezegd hebben op uw eerste interview en dat u denkt dat de tolk het niet goed begrepen heeft (CGVS, p. 14). Ook komt het toch eerder merkwaardig over dat het de taliban zijn uit uw dorp in Wardak die u zouden bedreigd hebben aangezien u verklaart reeds sinds vijfjarige leeftijd met uw hele familie naar Kabul te zijn verhuisd en daar ook steeds te hebben gewoond (CGVS, p. 7). Verder zou u dan na het verkrijgen van deze dreigtelefoon en dreigbrief op geen enkel moment naar de politie of autoriteiten zijn gegaan om hier een klacht of aangifte van in te dienen en de enige verklaring die u hiervoor kan geven is dat uw vader u zou gezegd hebben deze brief niet te tonen (CGVS, p. 14). U zou er ook in beide kampen waar u de procedures volgde met niemand over gesproken hebben want ze kunnen er toch niets aan doen (CGVS, p. 14). U heeft dus ook helemaal geen idee of er nog anderen waren die deze procedure samen met u volgden en die met gelijkaardige problemen geconfronteerd werden en ook niemand zo u gevraagd hebben waarom u de procedure stop zette

(CGVS, p. 14-15). Dit zijn toch allemaal eerder vreemde, vage en weinig overtuigende verklaringen die de geloofwaardigheid van wat u hier vertelt op ernstige wijze in twijfel trekken.
Vervolgens zijn er dan uw verklaringen over de problemen die u zou gehad hebben met Hezb-e Islami, naar aanleiding van de door u beweerde werkzaamheden bij de organisatie HOLD. Ook hier kunnen enkele markante incoherente, vage en weinig logische elementen opgemerkt worden. Zo wordt u gevraagd om het moment waarop u de dreigbrief verkreeg van Hezb-e Islami in de tijd te situeren en u stelt dat het één tot anderhalve week voor uw vertrek uit Afghanistan was (CGVS, p. 15). In het begin van het interview bij het tonen van uw documenten verklaarde u echter dat u deze brief van Hezb-e Islami verkreeg op de vijfde dag van de vijfde maand van het jaar 1391 (komt overeen met 27 juli 2012) (CGVS, p. 5). Aangezien u verklaart Afghanistan te hebben verlaten in het begin van het jaar 2013 (CGVS, p. 18-19) strookt deze verklaring helemaal niet met wat u voordien vertelde en zou dit betekenen dat u dan pas zeven maanden na het verkrijgen van deze brief uit het land zou vertrokken zijn. Wanneer u geconfronteerd wordt met deze incoherentie kan u alleen maar het weinig zeggende antwoord geven dat wat u gezegd heeft correct is (CGVS, p. 15). Ook op de vraag door wie dan concreet van Hezb-e Islami u geviseerd werd, welke groepering en wat u daarover weet, blijft uw antwoord eerder vaag en oppervlakkig. U kan alleen maar zeggen dat ze van het dorp waren, misschien van uw district, misschien van de omringende districten (CGVS, p. 15). Ook na deze bedreigingen zou u niet naar de politie of autoriteiten gestapt zijn en u zou er opnieuw met niemand op uw werk over gesproken hebben, niemand van uw collega's of niemand van de verantwoordelijken (CGVS, p. 15). Ook deze keer zou u niemand gevraagd hebben of zij ook met gelijkaardige problemen geconfronteerd werden, hoewel u toch verschillende collega's had die hetzelfde werk deden (CGVS, p. 16). Verder sprak u dan tijdens uw eerste interview bij DVZ over een bom die werd gevonden aan de ingang van het kantoor waar u werkte. Deze zou daar één week nadat u de brief van Hezb-e Islami had gekregen gevonden zijn en ze werd ontmijnd voordat ze ontplofte (zie vragenlijst CGVS ingevuld bij DVZ, p. 4 nr. 5). Wanneer u dan uw asielverhaal vertelt op het interview bij het CGVS dan zegt u daar echter helemaal niets over (CGVS, p. 11-12). Wanneer u hier dan specifiek naar gevraagd wordt waarom u dat nu dan niet vermeldde, dan stelt u dat u het verhaal slechts in het kort vertelde en dat sinds uw vertrek uit Afghanistan ook niet alles in orde is in uw hoofd (CGVS, p. 16). Hier komt het toch vreemd over dat u een dergelijk essentieel element in uw asielrelaas gewoon vergeet te vertellen, hoewel u tijdens het interview op het CGVS duidelijk gezegd werd dat u op dat moment uw verhaal uitgebreid kon vertellen. Als u dan gevraagd wordt wat de organisatie HOLD dan concreet deed of ondernam na het vinden van deze bom dan blijft uw antwoord opnieuw eerder vaag en weinig zeggend. U kan alleen maar zeggen dat er onderzoeken kwamen maar meer specifieke info kan u daar niet over geven. En op de vraag of de organisatie dan niet enige concrete beschermingsmaatregelen nam na dit incident, is het enige wat u kan zeggen dat er een nieuwe bewaker werd aangenomen (CGVS, p. 16). Zelfs na dit incident zou u er op uw werk met niemand over hebben gesproken, over het feit dat u voordien reeds persoonlijke bedreigingen had verkregen (CGVS, p. 16). Ook over de mensen van Hezb-e Islami door wie u werd tegengehouden op straat kan u nauwelijks iets vertellen (CGVS, p. 16). Dit komt weinig logisch over aangezien u hen informatie zou moeten doorgeven over de komst en de activiteiten van de buitenlanders bij de organisatie en u hen dus wel op de één of andere manier zou moeten kunnen contacteren. Op de vraag hoe dit dan allemaal concreet in zijn werk zou gaan kan u alleen maar antwoorden dat u hen diende te informeren per telefoon (CGVS, p. 17). Er werd u echter helemaal geen telefoonnummer gegeven en verder werd daar ook niets over gezegd (CGVS, p; 17). Ze zouden u bovendien zoveel betalen als u zelf wilde/vroeg (CGVS, p. 17). Uit angst zou u toegestemd hebben dit te doen voor hen, maar als u dan gevraagd wordt wat ze dan concreet met u afspraken toen ze weggingen dan ontwijkt u de vraag en kan u alleen maar zeggen dat het drie onbekende mensen waren die u niet kende (CGVS, p. 17). In de periode van één week dat u daarop thuis bleef zou u dan verder niets vernomen hebben van deze mensen (CGVS, p. 17). En zelfs na deze opeenstapeling van incidenten, gericht tegen u persoonlijk en gericht naar de hele organisatie toe, zou u er helemaal nooit iets van gezegd hebben op uw werk of er met niemand over gesproken hebben. Het enige wat u daarop kan zeggen is dat u het gewoon niet vermeldde (CGVS, p. 17). U zou ook niet vermeld hebben op uw werk dat u ging vertrekken, u heeft gewoon niets gezegd en uw familie zou na uw vertrek ook op geen enkele wijze nog gecontacteerd zijn geweest door uw werk om naar u te informeren (CGVS, p. 18). Dergelijke verklaringen komen toch zeer weinig logisch en weinig aannemelijk over binnen de context die u schetst.
Tot slot wordt u dan gevraagd naar contact dat u heeft met uw familie sinds uw vertrek uit Afghanistan en datgene wat u weet over de verdere ontwikkelingen en huidige situatie van de problemen die u daar had. U stelt nog contact te hebben met uw ouders en met uw broer in Kabul, maar over de huidige stand van zaken van het probleem waarvoor u het land zou ontvlucht zijn, kan u eigenlijk niets vertellen. Ze zouden u daar niets over zeggen want ze zouden daar geen exacte informatie over hebben (CGVS, p. 18). U zou er verder bij hen ook niet over doorvragen (CGVS, p. 18)

en dit komt toch zeer weinig logisch over aangezien het hier gaat om de problemen waardoor u alles heeft moeten achterlaten en uw land bent ontvlucht. En ook uw familie zou na uw vertrek verder helemaal niets meer hebben vernomen van de taliban en Hezb-e Islami die u bedreigden (CGVS, p. 18). Ook dit komt toch eerder vreemd en weinig aannemelijk over. Indien de taliban en Hezb-e Islami op dit moment nog werkelijk naar u specifiek op zoek zouden zijn, dan zou toch ten minste van hen verwacht worden dat ze nog naar u zouden komen informeren zijn bij uw familie.

Samenvattend wordt geoordeeld dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw intentie om als tolk te hebben willen werken in het verleden, aan uw tewerkstelling bij HOLD en aan de daaruit voortvloeiende problemen. Op basis van voorgaande argumentatie concludeert het CGVS dat u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus en evenmin in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2 a en b.

De door u aangebrachte documenten kunnen aan deze conclusie niets wijzigen. Uw taskara (Afghaans identiteitsbewijs), de taskara van uw broer en een kopie van diens paspoort en ook het diploma Business Administration en het certificaat Engels dat u behaalde zijn slechts indicaties van uw identiteit, dewelke hier niet ter discussie staat. In verband met de overige documenten die u voorlegt, dient te worden opgemerkt dat documenten enkel bewijswaarde hebben indien zij worden ondersteund door een overtuigend en aannemelijk asielrelaas, wat gezien het geheel van bovenstaande observaties, bij u niet het geval is. Over de documenten die u voorlegt met betrekking tot de procedure die u volgde in Camp Phoenix en het werk dat u deed bij de organisatie HOLD werd reeds uitgebreid aangehaald in voorgaande argumentatie dat dit nagenoeg louter gaat om algemene documenten zonder enige identificatie, waarmee u uw persoonlijke tewerkstelling daar dus niet aantoont. De foto's die u voorlegt kunnen eender waar genomen zijn en eender wie kan erop staan. En ook aan de authenticiteit van de ID kaart van uw werk bij de organisatie HOLD, die u achteraf pas voorlegt na te hebben verklaard dat het onmogelijk is om ze voor te leggen aangezien ze werd ingehouden door de organisatie na uw vertrek (CGVS, p. 10), kan duidelijk zeer weinig geloof gehecht worden. Eveneens blijkt uit voorgaande argumentatie dat er geen geloof kan gehecht worden aan de dreigbrieven die u zou verkregen hebben van de taliban en van Hezb-e Islami en de brief ter bevestiging van uw problemen geschreven door uw dorpelingen werd op aanvraag opgesteld na uw vertrek en heeft dus een volledig gesolliciteerd karakter. Hieraan dient bovendien te worden toegevoegd dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is toegevoegd, dat Afghaanse documenten zeer weinig waarde hebben gezien de hoge graad van corruptie in Afghanistan. Veel valse documenten zijn ook na onderzoek door Afghaanse deskundigen niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben bijgevolg slechts een zeer beperkte bewijswaarde bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas en de identiteit van een Afghaanse asielzoeker.

Tot slot kan ook nog de opmerking gemaakt worden dat u verklaart voor uw aankomst in België een vier tot vijftal dagen in Italië te hebben verbleven (CGVS, p. 19), -bij DVZ stelde u daar tien dagen te hebben verbleven (zie vragenlijst DVZ, p. 8 nr. 36), maar dat lijkt u zich nu niet zo goed meer te herinneren (CGVS, p. 19). U vroeg echter geen asiel aan in Italië (CGVS, p. 19). Van een asielzoeker die zijn land van herkomst ontvlucht is uit vrees voor vervolging wordt verwacht dat hij internationale bescherming aanvraagt in het eerste veilige land waar hij toekomt. Het feit dat u dit niet blijkt gedaan te hebben, ondermijnt op fundamentele wijze de ernst van uw actuele vrees.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel, kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld. U verklaart daar immers steeds te hebben gewoond sinds vijfjarige leeftijd (CGVS, p. 7).

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijks nood aan internationale bescherming.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te zijn ontvlucht omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen

aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden.
Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.
Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul "complexe, high-profile" aanslagen voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad. De veiligheid in de stad gaat er de laatste jaren jaar na jaar op vooruit (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefings "Afghanistan - Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict" van 22 maart 2013 en "Afghanistan – Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse" van 21 maart 2013). De stad kende in de onderzochte periode een aantal aanslagen, die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviseerd. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen niet geviseerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert.
Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.
De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.
C. Conclusie
Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 1 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), voert verzoeker aan dat er in zijn hoofde wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van artikel 1 A (2) van de vluchtelingenconventie. Hij benadrukt dat elk risico op vervolging, hoe miniem ook in overweging dient genomen te worden en stelt dat uit het feitenrelaas blijkt dat hij reeds het slachtoffer is geweest van ernstige bedreigingen. Hij meent dat in geval van een terugkeer naar Afghanistan, a fortiori in de huidige omstandigheden, het risico om opnieuw slachtoffer te worden zeer groot is en hij argumenteert dat het aangewezen is om rekening te houden met de politieke, historische en actuele situatie in Afghanistan en zich niet te beperken tot een restrictieve lezing van bepaalde geïsoleerde elementen. Verzoeker stelt, onder verwijzing naar het UNHCR Handboek, dat de bewijslast bij asielaanvragen met een welbepaalde soepelheid moet beoordeeld worden, dat tegenstrijdige verklaringen niet voldoende zijn om te besluiten tot een weigering van het vluchtelingenstatuut, dat het voordeel van de twijfel gegund is op voorwaarde dat het vluchtrelaas geloofwaardig is, dat de geloofwaardigheid van een kandidaat-vluchteling moet worden beoordeeld rekening houdend met zijn persoonlijkheid, onder meer zijn intellectuele vermogens, de leeftijd en psychologische stoornissen en dat een beslissing moet worden genomen in een geest van rechtvaardigheid en begrip. Verzoeker verwijst naar en citeert uit een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 2 maart 2011 inzake een Tsjetsjeense asielzoeker wiens situatie volgens verzoeker veel gelijkenissen vertoont met de zijne. Hij verduidelijkt dat ook hij een verhoogd risico op vervolging vertoont, dat hij geviseerd werd door de Taliban en Hezb-e Islami omdat hij nauw heeft samengewerkt met de buitenlanders, om welke reden hij beschouwd wordt als een verrader die vermoord dient te worden, en dat hij afkomstig is uit de provincie Maidan Wardak, een streek die gekend is voor het geweld op grote schaal en die geteisterd wordt door een hoge graad van mensenrechtenschendingen. Onder verwijzing naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wijst hij er te dezen nog op dat het onaannemelijk karakter van een

asielrelaas de asielinstanties niet vrijstelt om na te gaan of er al dan niet een risico bestaat voor het leven of de fysieke integriteit van de asielzoeker indien het risico zou voortspruiten uit elementen van het dossier die zeker zijn. Vervolgens onderneemt hij een poging om een aantal weigeringsmotieven te verklaren of te weerleggen.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, voert verzoeker onder verwijzing naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan dat het voldoende is aan te tonen dat de algemene situatie bedreigend is voor de gehele bevolking van een land en zelfs een klein risico voldoende is om te komen tot een mogelijke schending. Verzoeker wijst erop dat zijn afkomst blijkbaar niet wordt betwist en dat zijn regio van herkomst door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nog steeds wordt beschouwd als een zeer gevaarlijke plaats met blind geweld tegen de civiele bevolking. Verzoeker laakt dat het administratief dossier geen informatie bevat betreffende de algemene veiligheidssituatie in Maidan Wardak. Het enige wat getoetst wordt is zijn verblijf in Kabul sinds zijn vijfde levensjaar. Verzoeker meent dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen zich bij de analyse van de risico's in geval van terugkeer naar Afghanistan evenwel niet redelijkerwijs kan beperken tot die regio op dat moment. Volgens verzoeker heeft het Commissariaat-generaal geenszins rekening gehouden met zijn profiel met verhoogd risico. Nochtans is de nood aan internationale bescherming in zijn hoofde acuter omwille van de combinatie van de veiligheidssituatie in de regio waarvan hij afkomstig is en zijn persoonlijk profiel naar aanleiding van zijn samenwerking met de regering. Verzoeker besluit uit het voorgaande dat er in onderhavig geval alleszins fundamentele elementen ontbreken om de nood aan subsidiaire bescherming in zijn hoofde te kunnen uitsluiten en dat de zaak minstens zou moeten worden teruggezonden naar het Commissariaat-generaal voor een bijkomend onderzoek op het vlak van de subsidiaire bescherming indien de Raad, bij weigering van de vluchtelingenstatus, te weinig informatie meent te hebben om de subsidiaire bescherming toe te kennen. Tot slot voert verzoeker aan dat de situatie in Kabul niet zo veilig is als het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beweert. Ter staving van zijn stelling citeert hij uit het Algemeen Ambtsbericht Afghanistan van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van 24 augustus 2011 en verwijst hij naar het standpunt van UNHCR over de beschikbaarheid van een intern vluchtalternatief in Kabul. Verzoeker poneert dat hij er dus zeker ook gevaar loopt.

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.3. Op 10 oktober 2011 laat verwerende partij aan de Raad overeenkomstig artikel 39/76, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet een aanvullende nota met nieuwe elementen geworden, zijnde de COI Focus "Afghanistan – Veiligheidsanalyse Kabul-stad" van 5 september 2013. Het betreft een actualisatie van de informatie met betrekking tot Kabul-stad in de Subject Related Briefing "Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale analyse" van 21 maart 2013, waarin tevens rekening wordt gehouden met de nieuwe richtlijnen van UNHCR, *"UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-seekers from Afghanistan"* van 6 augustus 2013.

2.4. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) zijn verklaringen over zijn activiteiten voor de buitenlandse troepen en zijn werkzaamheden voor de organisatie HOLD, die de directe aanleiding zouden hebben gegeven voor zijn problemen met de Taliban en met Hezb-e Islami op tal van punten vaag, vreemd en weinig logisch, incoherent en tegenstrijdig overkomen, waardoor het feit of hij deze door hem beweerde activiteiten en werkzaamheden werkelijk heeft uitgevoerd zeer sterk in twijfel wordt getrokken en enkele vreemde, vage en incoherente elementen in zijn verklaringen over de problemen die hij zou verkregen hebben met de Taliban en met Hezb-e Islami naar aanleiding van zijn intentie om te gaan werken als tolk voor de buitenlandse troepen in Helmand en naar aanleiding van zijn werk voor de organisatie HOLD bijkomend de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen bevestigen, zoals uitvoerig en gedetailleerd wordt uiteengezet, (ii) de door hem aangebrachte documenten aan deze conclusie niets wijzigen, zoals omstandig wordt toegelicht, (iii) hij voor zijn aankomst in België een aantal dagen in Italië heeft verbleven maar hij er geen asiel aanvroeg, hetgeen op fundamentele wijze de ernst van zijn actuele vrees ondermijnt en (iv) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in Kabul geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn

aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.6. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen of argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel in gebreke blijft.

2.6.1. Zo geeft hij niet de minste verklaring voor de talrijke in de bestreden beslissing aangehaalde vage, vreemde en incoherente elementen in zijn verklaringen over de procedures die hij zou gevolgd hebben in Camp Afsouter en Camp Souter en de examens die hij daarna zou afgelegd hebben. Daargelaten het feit dat verzoeker bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding maakte van Camp Afsouter en Camp Souter maar hij het in het algemeen over Camp Phoenix had en daargelaten de vaststelling dat hij in de loop van het interview op de zetel van het Commissariaat-generaal beide kampen ‘verwart’ waar hij stelt dat Camp Afsouter Brits is, oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat verzoeker op basis van de verklaringen die hij aflegt en de documenten die hij voorlegt niet op voldoende overtuigende wijze aantoont dat hij zelf effectief de procedure gevolgd heeft en het examen heeft afgelegd in beide kampen. Zo kan hij hieromtrent slechts één document voorleggen, een papier dat hij zou hebben gekregen nadat hij geslaagd was voor het examen en waarmee hij dan naar Helmand zou kunnen vertrekken om met vertaalwerk te starten. Het document vermeldt echter nergens zijn naam of enige persoonlijke identificatie en kan dus van eender wie zijn. De stelling in het verzoekschrift dat het normaal is dat er geen naam of identificatie opstaat kan de Raad niet in het minst overtuigen. Dit klemt des te meer daar ook verzoekers verklaringen in dit verband bezwaarlijk overtuigend kunnen worden genoemd. Zo kan hij het moment waarop hij dit papier gekregen heeft en wanneer hij naar Helmand zou vertrekken niet duidelijk in de tijd situeren en stelde hij na meermaals aandringen dat het de tiende of elfde maand van 2010 moet geweest zijn terwijl op het papier vermeld staat dat hij het kreeg in augustus, wat dus de achtste maand is, komt hij ook op de vraag wanneer hij juist deze procedure volgde bij Camp Phoenix (Camp Afsouter) en wanneer hij het examen aflegde niet verder dan dat het in 2010 ergens was, heeft hij tevens tegenstrijdige verklaringen afgelegd over de duur van deze procedure en legde hij daarnaast vage verklaringen af over de inhoud van het examen. Na lezing van het administratief dossier treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze oordeelt dat verzoekers verklaringen de indruk geven dat niet hijzelf maar naar alle waarschijnlijkheid iemand die hij kent deze procedure in beide kampen heeft doorlopen om dan vervolgens te gaan tolken bij de buitenlandse troepen en dat hij deze informatie heeft verkregen via deze persoon.

2.6.2. Hetzelfde geldt voor verzoekers verklaringen over zijn werkzaamheden bij de organisatie HOLD (Humanitarian Organisation for Local Development) in Wardak. Zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing overstijgt verzoekers kennis niet de basiskennis die eender wie, die daar iemand kent, over deze organisatie zou kunnen hebben. Zo kan verzoeker niet verduidelijken wie de mensen waren die hen vergezelden wanneer zij op missie gingen, kan hij niet duiden wanneer hij precies begon te werken voor deze organisatie HOLD en hoelang het was nadat hij de procedure bij Camp Souter had stop gezet dat hij met zijn werk voor HOLD begon, blijven ook zijn antwoorden op de vragen over zijn sollicitatie en aanwerving bij deze organisatie eerder vaag en algemeen en kan hij, wanneer hem gevraagd wordt naar een concrete functie/taakomschrijving van hoe een doorsnee dag er voor hem

uitzag, alleen maar zeggen dat hij eerst als local support staff werkte en later als monitor. Tegen het geheel van deze vaststellingen wordt in voorliggend verzoekschrift niet het minste verweer gevoerd zodat de motivering dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing door de Raad wordt overgenomen en tot de zijne wordt gemaakt. Daarnaast legt verzoeker evenmin enig document neer dat werkelijk aantoont dat hij persoonlijk effectief gewerkt heeft voor de organisatie HOLD. In de bestreden beslissing wordt uitgebreid toegelicht waarom het certificaat dat zou opgesteld zijn door het hoofd van zijn kantoor en dat zou bevestigen dat hij voor deze organisatie werkte, de foto's van tijdens zijn werk voor HOLD en de map met voorbeeldformulieren en algemene informatie over de organisatie HOLD niet op afdoende wijze verzoekers persoonlijke tewerkstelling bij deze organisatie aantonen. Waar verzoeker in het verzoekschrift aanhaalt dat hij met betrekking tot de afkorting IDP's op de voorbeeldformulieren in voornoemde map misschien wel niet de juiste betekenis gaf van elke letter maar hij wel kon zeggen wat de betekenis is van het woord, slaagt hij er niet in de vaststellingen dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen. Immers, zoals terecht wordt opgemerkt door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vertaalt verzoeker IDP's als Internal Departure Persons in plaats van Internal Displaced Persons, terwijl dit nochtans duidelijk vermeld staat op één van de formulieren. Van verzoeker kan dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij deze afkorting correct kan verduidelijken indien hij deze papieren zelf veelvuldig heeft moeten invullen, zoals hij voorhoudt. Hij geeft overigens niet de minste verklaring voor de vaststelling dat sommige van de formulieren die hij voorlegt in deze map gedateerd zijn op 22 juli 2010, terwijl hij stelt daar gewerkt te hebben de laatste vijf maanden voor zijn vertrek, wat dus einde 2012-begin 2013 moet geweest zijn. Tot slot kan ook aan de door hem bijgebrachte badge van HOLD geen objectieve bewijswaarde worden verleend. Daargelaten de vaststelling dat het op zich bevreemdend moet worden geacht dat verzoeker deze badge twee weken na het interview kon voorleggen hoewel hij tijdens het interview duidelijk verklaarde dat dit niet mogelijk was omdat de organisatie deze bijhoudt na vertrek, wijst de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen er correct op dat deze badge er eerder artificieel uitziet en dat er een schrijffout op vermeld staat. HOLD wordt immers voluit weergegeven als Humanitarian Organisation for Local Developmen, waarbij de 't' van Development ontbreekt. Verzoeker stelt in het verzoekschrift geen uitleg te hebben voor de schrijffout maar hij meldt wel dat er soms problemen waren bij de administratie. Dergelijk verweer kan bezwaarlijk ernstig worden genomen en vermag niet afbreuk te doen aan de pertinente overwegingen dat wel enige professionaliteit kan verwacht worden van een organisatie die verbonden is aan UNHCR en het dan ook zeer weinig plausibel overkomt dat op de badge voor de medewerkers een dergelijke spellingsfout over het hoofd wordt gezien. Bovendien wordt bij 'date of issue' op de kaart 1 juli 2012 vermeld, terwijl uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij vijf maanden voor zijn vertrek -in februari 2013- voor deze organisatie begon te werken en dat het toen herfst was. De Raad is in navolging van de commissaris-generaal van oordeel dat deze vaststellingen volstaan om aan de badge iedere bewijswaarde te ontzeggen.

2.6.3. Daar gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen en overwegingen geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers deelname aan de procedures en examens in Camp Phoenix en Camp Souter, noch aan zijn werkzaamheden voor de organisatie HOLD, kan evenmin geloof worden gehecht aan de problemen die hij zou hebben gekend met de Taliban en met Hezb-e Islami naar aanleiding van zijn intentie om te gaan werken als tolk voor de buitenlandse troepen in Helmand en naar aanleiding van zijn werk voor de organisatie HOLD.

Deze ongeloofwaardigheid van de door verzoeker uiteengezette vluchtmotieven wordt andermaal bevestigd door diverse vreemde, vage en incoherente elementen in zijn verklaringen over zijn voorgehouden problemen met de Taliban en met Hezb-e Islami. Waar in de bestreden beslissing een tegenstrijdigheid wordt opgemerkt in zijn verklaringen met betrekking tot de bedreigingen die hij zou hebben verkregen vanwege de Taliban, wijst verzoeker erop dat hij bij aanvang van het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen spontaan deze fout in de vragenlijst heeft opgemerkt zodat hiermee rekening moet worden gehouden en dit niet meer kan worden opgeworpen als een tegenstrijdigheid. Opnieuw kan verzoeker niet worden gevolgd. Uit de lezing van het gehoorverslag en de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker geconfronteerd werd met de incoherentie in zijn opeenvolgende verklaringen en dat hij hiervoor geen valabele uitleg wist te geven (administratief dossier, stuk 4, p. 14) zodat de vastgestelde tegenstrijdigheid overeind blijft. Hoe dan ook vormt deze tegenstrijdigheid slechts één van de vele vaststellingen en overwegingen op grond waarvan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht besluit dat de geloofwaardigheid van verzoekers beweerde problemen met de Taliban en met Hezb-e Islami verder onderuit wordt gehaald. Tegen deze overige motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, wordt in voorliggend verzoekschrift niet het minste verweer gevoerd zodat deze staande blijven en beschouwd worden als zijnde hier hernomen.

2.6.4. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift de motivering van de bestreden beslissing met betrekking tot de overige door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde en niet onder punt 2.6.1. en 2.6.2. besproken documenten niet betwist laat staan ontkracht zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de voorgehouden vrees voor vervolging.

2.6.5. Waar verzoeker nog aanvoert dat het, om zijn persoonlijke vrees beter te begrijpen, aangewezen lijkt om rekening te houden met de politieke, historische en actuele situatie in Afghanistan, dient de Raad vast te stellen dat, gelet op de informatie in het administratief dossier, dit in casu is gebeurd. Verzoeker licht niet concreet toe welke andere "*politieke, historische en actuele"* elementen en gegevens niet mee in overweging zijn genomen die van belang zijn voor de beoordeling van zijn asielaanvraag. Evenmin toont hij concreet aan op welke wijze de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening zou gehouden hebben met zijn persoonlijkheid, zijn intellectuele vermogens, zijn leeftijd en psychologische stoornissen.

2.6.6. Zo verzoeker terecht stelt dat de bewijslast bij asielaanvragen met de nodige soepelheid moet beoordeeld worden gaat hij eraan voorbij dat deze bewijslast in beginsel berust bij de asielzoeker die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing slaagt verzoeker er noch aan de hand van coherente, geloofwaardige en aannemelijke verklaringen, noch middels overtuigende, bewijskrachtige documenten in aannemelijk te maken dat hij daadwerkelijk door de Taliban en Hezb-e Islami zou worden geviseerd. Het volstaat dan ook niet om te poneren dat elk risico op vervolging, hoe miniem ook, in overweging dient genomen te worden, dat het niet alleen gaat om de vrees voor vervolging maar ook om de ondergane vervolgingen, in casu ernstige bedreigingen. In tegenstelling tot wat verzoeker lijkt te suggereren, kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeker er niet in slaagt tegemoet te komen aan de op hem rustende bewijslast. Waar hij meent dat hem het voordeel van de twijfel dient te worden verleend, herhaalt de Raad dat het voordeel van de twijfel slechts kan worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.6.7. Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.7.1. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn relaas, toont verzoeker evenmin aan dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt.

2.7.2. In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2, van de vreemdelingenwet. Immers, artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt op basis van de informatie gevoegd aan het administratief dossier (Subject Related Briefing (SRB) "Afghanistan" *"Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict"* van 22 maart 2013 en SRB "Afghanistan" *"Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse"* van 21 maart 2013), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in Kabul geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Hoewel de situatie in Afghanistan in zijn algemeenheid en in de stad Kabul in het bijzonder nog steeds als ernstig en zorgelijk moet worden omschreven, zoals ook blijkt uit de informatie waarop de Raad vermag acht te slaan, is de Raad van oordeel dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Kabul dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De Raad leest in hoger aangehaalde SRB van 21 maart 2013 dat de veiligheid in Kabul stad er de laatste jaren jaar na jaar op vooruit gaat en dat in 2012 het aantal aan AOG-toegeschreven aanvallen in de provincie Kabul er met 29% op achteruit gaat in vergelijking met 2011. Volgens de informatie lijkt het erop dat de ANSF steeds meer grip krijgen op de veiligheidssituatie in de stad. Toch blijft het veiligheidsparadigma in de stad op het eerste zicht gedomineerd door een aantal complexe, high profile aanslagen zoals de zware complexe aanval van 15 april 2012 en een aanval op een hotel bij het Qargha meer in juni. Na een periode van rust pleegden de Taliban op 15 april 2012 een krachtige, gecoördineerde complexe aanval op verschillende high profile doelwitten in Kabul stad. Zo werden onder meer het Afghaanse parlement, verschillende ambassades, het NAVO-hoofdkwartier en Kabul Star Hotel aangevallen. Tegelijk vonden er aanvallen plaats in Logar, Paktia en Nangarhar. Nog volgens de informatie plegen de AOG, zich bewust van de weerslag op de publieke opinie, maar om de medium-lange termijn een dergelijke aanslag, met sterke focus op IMF en Afghaanse overheid. Bijna alle slachtoffers van de zware aanval in april waren de aanvallers zelf en ANSF personeel die tussenbeide kwamen. Dit wijst erop dat burgers bij de complexe aanval in april geen doelwit waren. De aanval op het hotel bij het Qargha meer was dan weer wel een moedwillige daad van terreur onder burgers. Dergelijke aanslagen met duidelijk burgerdoelwit zijn blijkens de informatie echter eerder uitzonderlijk in Kabul, zowel in de stad als in de provincie. Burgers raken in enkele gevallen wel betrokken bij het geweld als *collatheral damage*. Daarnaast komen er ook raketaanvallen voor en heeft de stad ook te maken met gewapende overvallen en ontvoeringen voor losgeld. Het aantal raketaanvallen is evenwel aanzienlijk afgenomen de laatste jaren en ook het aantal ontvoeringen is sterk gedaald. Dit laatste is grotendeels te danken aan het efficiënter optreden van de ANSF die enkele grote criminele bendes hebben opgerold. Buiten Kabul stad vinden in het voorjaar regelmatig aanvallen plaats op ANSF of papaver uitroeingsteams in Surobi, zonder burgerslachtoffers tot gevolg. AOG zitten in het Koh-e Safi gebergte en zakken af en toe af om een aanslag te plegen op de snelweg naar Jalalabad. De AOG-activiteit op de weg naar Jalalabad speelt zich voornamelijk af op het stuk in het district Qarghayi in de provincie Laghman. Toch wordt bijna maandelijks een incident gerapporteerd op de hoofdweg in Surobi. Deze incidenten zijn bijna allen zonder uitzondering nachtelijke aanvallen op ANSF doelwitten. Er zijn dan ook geen burgerslachtoffers gemeld van het geweld op de weg in de verslagperiode. Sporadisch ontploffen IED's op de andere toegangswegen naar Kabul, meestal gericht tegen 'harde doelwitten' en buiten de dag-uren (SRB p. 8-11).

Uit de COI Focus "Afghanistan – Veiligheidsanalyse Kabul-stad" van 5 september 2013 – een actualisatie van de informatie met betrekking tot Kabul-stad in de Subject Related Briefing "Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale analyse" van 21 maart 2013, waarin tevens rekening wordt gehouden met de nieuwe richtlijnen van UNHCR, *"UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-seekers from Afghanistan"* van 6 augustus 2013 – blijkt dat de eerder gedane analyse en appreciatie van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onverminderd overeind blijft. De Raad leest immers als volgt: *"Er gebeurden van januari tot en met augustus 2013 gemiddeld minder dan twee aanslagen per maand in de **stad Kabul**. Sinds 12 juli 2013 gebeurde er geen noemenswaardige aanslag meer in de stad Kabul. Al deze aanslagen passen in het hierboven geschetste patroon dat zich de laatste jaren heeft gevestigd in Kabul: complexe aanslagen tegen 'high profile' doelwitten. UNHCR stelt in de Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 dat de AEG's blijven 'high profile attacks' uitvoeren in Kabul.*
Met 'high profile attacks' worden aanslagen bedoeld die overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid als doelwit hebben. (…)
Deze aanslagen worden meestal sterk gemediatiseerd. Eerder dan het verkrijgen van controle over de stad is de opzet ervan de weerslag bij de publieke opinie. De bedoeling van deze aanslagen is volgens analist Fabrizio Foschini de perceptie te creëren van een onstabiele en kwetsbare stad. De frequentie en de daadwerkelijke impact van dergelijke aanslagen staat niet in verhouding met de media-aandacht die zij opeisen. (…)
De overgrote meerderheid van de incidenten die werden geteld door ANSO in 2012 waren operaties toegeschreven aan de ANSF en IMF. Na een uitgebreide analyse van de tweewekelijkse ANSO

berichten bleken deze operaties hoofdzakelijk arrestaties van vermeende opstandelingen, wapen- en explosievenvondsten. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral ook op de toegenomen capaciteit van de ANSF om dergelijk geweld te voorkomen. (…)
Het Amerikaans Ministerie van Defensie noemt Kabul in een rapport uit juli 2013 één van de minst gewelddadige plaatsen in Afghanistan, waar sommige van de beste ANSF eenheden de veiligheid voorzien. Gerenommeerde analisten (…) komen tot dezelfde vaststelling, nl. dat Kabul stevig in handen is van de regering. (…)
Zoals uit bovenstaande analyse blijkt is het geweld in de hoofdstad voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald veiligheidspersoneel, door aanslagen op regeringsgebouwen, in hoofdzaak gebouwen van de ANSF. Hoewel de aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk 'collateral dammage' onder burgers, blijkt volgens analist Fabrizio Foschini uit de keuze van deze doelwitten boven andere druk bezochte publieke plaatsen, dat de opstandelingen op zoek zijn naar enige legitimiteit voor hun aanslagen. Volgens analist Thomas Ruttig vermijden de Taliban ook aanslagen tijdens het spitsuur in Kabul.
Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen in Kabul niet voor. Burgers vormen met andere woorden geen doelwit voor de opstandelingen in Kabul. De aanslag op het Hooggerechtshof van juni 2013 was de ergste tot nu toe. Het doelwit was duidelijk het personeel. (…)." (p.5-9).

Uit de analyse van de veiligheidssituatie stelt de Raad vast dat er in de hoofdstad Kabul "complexe high-profile" aanslagen voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd en dat er een 'solide verbetering' is sinds 2009, al lijdt de stad wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's) meer bepaald bermbommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en de Afghaanse autoriteiten worden geviseerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij een dergelijk risicoprofiel zou hebben. Er wordt actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheids- en/of buitenlandse troepen anderzijds, systematische intimidatie door opstandelingen, gedwongen inlijving bij terroristische organisaties, en gevechten tussen rivaliserende facties. Het geweld in Kabul is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

Met het louter betwisten van deze beoordeling van de veiligheidssituatie en de verwijzing een Algemeen Ambtsbericht Afghanistan van 24 augustus 2011, dat bezwaarlijk nog actueel kan worden beschouwd, brengt verzoeker concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal op een correcte wijze de toestand in Kabul heeft beoordeeld en correct tot het besluit komt dat er actueel geen redenen zijn om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Kabul subsidiaire bescherming toe te kennen. Dat verzoeker niet akkoord is met de appreciatie en het besluit van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen duidt er nog niet op dat de informatie en het besluit niet correct zouden zijn. Dienvolgens wordt bovenstaande analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Tot slot is ook de verwijzing naar de veiligheidssituatie in Maidan Wardak en het standpunt van UNHCR over de beschikbaarheid van een intern vluchtalternatief in Kabul in casu niet dienstig. Uit verzoekers verklaringen blijkt immers dat hij sinds vijfjarige leeftijd steeds in Kabul heeft gewoond en dat zijn ouders en zijn broer hier thans ook nog verblijven. Gelet op deze verklaringen dient derhalve Kabul en niet Maidan Wardak als verzoekers regio van herkomst te worden beschouwd.

2.8. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.9. Waar verzoeker in fine vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier door te verwijzen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor een nieuw onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de

commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes november tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,	kamervoorzitter,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,
K. VERHEYDEN	M.-C. GOETHALS